

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa A. G.

przeciwko Urzędowi Kontroli Skarbowej w W. obecnie [...] Urząd Celno-Skarbowy w W.

o odwołanie od oceny okresowej i zaniechanie naruszenia dóbr osobistych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 19 kwietnia 2018 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 października 2016 r., sygn. akt III APa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 28 października 2016 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z 24 lutego 2015 r. i oddalił powództwo w części zasądzonej oraz apelację powódki A. G.

Powódka wskazując na zarzuty podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „*ponieważ istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w następującym zakresie:*

- *Czy kierownik komórki organizacyjnej – naczelnik wydziału jest bezpośrednim przełożonym inspektora kontroli skarbowej wykonującym czynności kontrolne, o którym mowa w art. 39 ust. 2a ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej?*

- Czy inspektor kontroli skarbowej wykonujący czynności kontrolne podlega wyłącznie ocenie kwalifikacyjnej, o której mowa w art. 39a ust. 2a w świetle art. 43 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej odsyłającego, w zakresie nieuregulowanym do ustawy o służbie cywilnej, czy również ocenie okresowej, o której mowa w art. 81 ustawy o służbie cywilnej?

- Czy pomijanie w awansach bezpodstawne obniżanie ocen okresowych, zakazywanie wykonywania podstawowych obowiązków (nakładanie mandatów karnych), wypowiadanie krzywdzących opinii negujących kwalifikacje powódki „Powódka ma wykształcenie do zajmowania stanowiska inspektora, co do wiedzy mam wątpliwości” jest naruszeniem godności pracowniczej, tj. art. 11¹ w związku z art. 18^{3a} Kodeksu pracy?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

W podstawie przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. znaczenie ma potrzeba wykładni ze względu na sam przepis a nie ze względu na zastosowanie go w określonej sytuacji, czyli takiej jak opisane w pytaniach wniosku. W tej drugiej sytuacji odpowiada to kontroli stosowania prawa w indywidualnej sprawie. Wówczas należy to do podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) a na etapie przysądu do podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Do tej podstawy przysądu skarżąca nie odwołuje się i nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Treść wniosku formułuje wprawdzie pytania jako kwestie ogólne, jednak nadal w przedmiocie oceny jest zastosowanie wskazanych przepisów do określonego kazusu albo wprost w sprawie powódki. Potwierdza to treść pytań (Czy kierownik komórki organizacyjnej – naczelnik wydziału jest bezpośrednim przełożonym inspektora kontroli skarbowej...?; Czy inspektor kontroli skarbowej wykonujący czynności kontrole podlega wyłącznie ocenie kwalifikacyjnej...?; Czy pomijanie w awansach bezpodstawne obniżanie ocen okresowych (...) jest naruszeniem godności pracowniczej...?). Na pierwszym miejscu jest wówczas określona sytuacja, która

wymaga oceny w świetle określonego przepisu, przy czym wedle uzasadnienia podstawy kasacyjnej odpowiedź w ocenie skarżącej nie budzi wątpliwości, bo Sąd powszechny przyjmując inne stanowisko naruszył prawo materialne. Uprawnia to powtórzenie i podkreślenie, że taka ocena nie należy do podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. lecz może składać się na podstawę przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania rozpoczyna się od odwołania do podstawy kasacyjnej (*„Wskazując na powyższe zarzuty...”*). Błędne jest założenie, że podstawa kasacyjna (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) zastępuje lub uzupełnia podstawę przysądu. Podstawy kasacyjne i podstawy przysądu to odrębne elementy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 1 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 1 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oznacza to, że skarżąca we wniosku powinna samodzielnie, czyli odrębnie od podstawy kasacyjnej, wskazać i wykazać podstawę przysądu, nawet gdyby dotyczyło to szczególnej podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., która jako jedyna ma na uwadze indywidulany interes skarżącej w przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Z treści wniosku wynika, że skarżąca odwołuje się do drugiej podstawy przysądu, czyli z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. W centrum zainteresowania jest więc tylko sam przepis ze względu na kwalifikowaną potrzebę jego wykładni, wynikającą z poważnych wątpliwości w wykładni lub rozbieżności w orzecznictwie. Wówczas skarga podlega przyjęciu do rozpoznania ze względu na interes wymiaru sprawiedliwości wynikający z potrzeby wykładni przepisu dla ujednolicenia orzecznictwa. Ta podstawa przysądu nie spełnia się, gdy dotyczy zwykłej wykładni prawa, której można wymagać od jurysty. Przedmiotem badania jest więc sam przepis ze względu na obiektywne problemy w wykładni. Jeżeli strona odwołuje się do tej podstawy przysądu to powinna wykazać przesłanki tej podstawy.

Skarżąca nie wskazuje na rozbieżność w orzecznictwie sądów i nie przedstawia poważnych wątpliwości w wykładni przepisów. Uprawnione jest zatem stwierdzenie, że wniosek nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).